

<HTML>
 <HEAD>
 <TITLE> ชื่อแฟ้มข้อมูล : 4923032447.html </TITLE>
 </HEAD>
 <BODY>
 <x245\$a> ชื่องานวิจัยภาษาไทย : การจัดการพิพิธภัณฑ์ในเขตเมืองพิษณุโลก
 เพื่อการท่องเที่ยววัฒนธรรม

 <x740\$a> ชื่องานวิจัยภาษาอังกฤษ : Museum Management in Phitsanulok for
 Cultural Tourism

 <x100\$a> ชื่อผู้วิจัยภาษาไทย : สุวรรณ บุญกล้า

 <x700\$a> ชื่อผู้วิจัยภาษาอังกฤษ : Suwanna Boonklum

 <x710\$b> ชื่อคณะ : วิทยาลัยนวัตกรรมการบริหารงานวัฒนธรรม

 <x710\$a> ชื่อสถาบัน : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

 <x700\$a> รายชื่อที่ปรึกษา : ดร. อภิญา บัณฑิตา อรุณนภาพร

 <x700\$a> รายชื่อที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ศรีสักร วัลลิโภดม

 <x260\$c> ปีการศึกษา : 2552

 <x440\$a> คำไขภาษาไทย : การจัดการพิพิธภัณฑ์

 <x440\$a> คำไขภาษาไทย: พิพิธภัณฑ์ในเขตเมืองพิษณุโลก

 <x440\$a> คำไขภาษาไทย: การท่องเที่ยววัฒนธรรม

 <x440\$a> คำไขภาษาไทย: การจัดการพิพิธภัณฑ์เพื่อการท่องเที่ยววัฒนธรรม

 <x440\$a> คำไขภาษาไทย: พิพิธภัณฑ์

 <x440\$a> คำไขภาษาอังกฤษ : Musuem Management

 <x440\$a> คำไขภาษาอังกฤษ: Musuem in Phitsanulok

 <x440\$a> คำไขภาษาอังกฤษ: Cultural Tourism

 <x440\$a> คำไขภาษาอังกฤษ: Musuem Management for Cultural Tourism

 <x440\$a> คำไขภาษาอังกฤษ: Museum

 <H3><CENTER>บทคัดย่อ</CENTER></H3>

<DD>การศึกษาวิจัย “การจัดการพิพิธภัณฑ์ในเขตเมืองพิษณุโลกเพื่อการท่องเที่ยว
 วัฒนธรรม ” (Museum Management in Phitsanulok for Cultural Tourism) เพื่อสร้างกระบวนการทัศน์ใน
 การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ให้ตอบสนองการท่องเที่ยววัฒนธรรมและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เกิดขึ้น
 เนื่องจากในเขตอำเภอเมืองพิษณุโลก มีพิพิธภัณฑ์จำนวนมาก ในจำนวนนี้ได้แก่พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านจำ
 ทวี พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติพระพุทธชินราช พิพิธภัณฑ์ผ้า มหาวิทยาลัยนเรศวร และพิพิธภัณฑ์เมือง
 พิษณุโลก มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม นอกจากนี้ยังมีพิพิธภัณฑ์ในโรงเรียนและพิพิธภัณฑ์ทหาร
 กองพลทหารราบที่ 4 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยแต่ละแห่งมีเงื่อนไขและองค์ประกอบ

จัดตั้งที่แตกต่างกันไป แต่หนึ่งในวัตถุประสงค์การจัดตั้งคือเพื่อให้พิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งเรียนรู้และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

การวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ ซึ่งในเชิงปริมาณพบว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรนักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังพิพิธภัณฑ์ทั้ง 4 แห่งที่เป็นพื้นที่ศึกษาวิจัยได้แก่พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านจำทวี พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติพระพุทธชินราช พิพิธภัณฑ์ผ้า มหาวิทยาลัยนเรศวร และพิพิธภัณฑ์เมืองพิษณุโลก มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ส่วนใหญ่รู้จักพิพิธภัณฑ์เหล่านั้นอยู่แล้ว ขณะที่ผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่าสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเดียวกันของทุกพิพิธภัณฑ์คืองบประมาณและบุคลากรจำกัด ทำให้ไม่สามารถจัดหาสิ่งของมาจัดแสดงหรือปรับเปลี่ยนนิทรรศการการแสดงผลได้มากนัก นอกจากนี้ยังพบว่าพิพิธภัณฑ์ที่ทำการศึกษายังขาดความร่วมมือซึ่งกันและกัน จึงมีลักษณะต่างคนต่างทำ ไม่มีการพบปะแลกเปลี่ยนเพื่อร่วมกันวางแผนบริหารจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมในพื้นที่ให้มีศักยภาพและเป็นระบบ ขณะที่ภาครัฐซึ่งพยายามขับเคลื่อนการรื้อฟื้นเมืองพิษณุโลกในฐานะอดีตราชธานีสมัยสุโขทัย และราชธานีชั่วคราวในสมัยอยุธยา ให้เกิดการรับรู้ใหม่ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งนั้น ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้เดิมที่มีอยู่ในพิพิธภัณฑ์เพื่อการวางแผนดังกล่าว

ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะในหลายมิติ ได้แก่ ควรมีการพบปะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้บริหารพิพิธภัณฑ์ทั้ง 4 แห่งรวมทั้งพิพิธภัณฑ์อื่นๆ ที่มีอยู่ในเขตเมืองพิษณุโลก ขณะเดียวกันควรมีกิจกรรมที่จะสร้างการมีส่วนร่วมทั้งกับชุมชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว เพื่อเป็นการกระตุ้น ส่งเสริม และเผยแพร่องค์ความรู้ใหม่ๆ ทั้งนี้ภาครัฐและองค์กรส่วนท้องถิ่นที่มีบทบาทขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองควรใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในทุกพิพิธภัณฑ์ให้เกิดประโยชน์ นอกจากนี้ภาครัฐควรจัดงบประมาณสนับสนุนพิพิธภัณฑ์ ในฐานะเป็นแหล่งเรียนรู้และเป็นแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมที่น่ารายได้มาสู่ท้องถิ่นต่อไป

<DD> The research of Museum Management in Phitsanulok for Cultural Tourism was conducted to have a development paradigm and to meet the need of cultural tourism and long-life learning. There are many museums in the province featuring Sgt. Maj. Thawee Folk Museum, Shinarat Buddha National Museum, Textile Museum at Naresuan University, and the Museum of Phitsanulok at Pibulsongkram Rajabhat University. There are also the museums in schools and in the 4th Infantry Division, Som Dej Pra Naresuan Maharat Camp. Although each museum was established with different conditions, it shared a common goal to become a learning resource and cultural attraction.

Quantitative and qualitative research was conducted to time out concerning factors. In the quantity one, most of the tourists who visited four museums - Sgt.Maj.Thawee Folk Museum, Shinarat Buddha National Museum, Textile Museum at Naresuan University, and the Museum of Phitsanulok at Pibulsongkram Rajabhat University - had earlier been informed of these museums. For the quality side, the limitation of budget and personnel made all the museums struggle in organising and improving the exhibitions.

It was also found that there was a lack of cooperation among museums. Each museum had its own working styles. There was no meeting or knowledge exchange to manage the cultural resources effectively and systematically. In accordingly, the government's attempt in lively restoring Phitsanulok – former capital city in Sukhothai period and former temporary capital city in Ayutthaya period - could not make a good use of knowledge existence in these museums for the project.

The researcher recommended that there should be more cooperation among the management teams of the four main museums. At the same time, the activities to enhance participation between communities and tourists should be created for the sake of encouragement and support as well as the dissemination. The government and local private sectors playing important roles in the city development was recommended to make a full use of knowledge in every museum. As the learning center and cultural attraction to stimulate revenues for the locals, the museums should be provided with enough budgets by the government.

</BODY>

</HTML>